MIELIPIDE

Biotalous on Suomen ja koko Euroopan kasvun avain. **RIIKKA PAKARINEN VIERASKOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Maitotilat huolehtivat vasikoistaan

Olipa taas kirjoitus MT:ssä (MT 22.7.). On kohtuutonta sälyttää syyt maitotilallisten harteille välitysvasikoiden sairastumisista.

Varmasti kaikki vasikat saavat maitotilalla samat lähtökohdat, ruuat, juomat, kuivikkeet, koko helahoidon. Lähtevät vasikat ilmoitetaan pikimmiten lihatalojen rekisteriin, jotta talot osaisivat noutaa ternivasikat mahdollisimman pian. Usein tahtoo käydä, että ternisonnimme alkavat olla sukukypsiä kavereita, kun niitä tullaan noutamaan kasvattamoihin.

Siinä on yksi pahimpia pullonkauloja, oma ryhmä siirtyy eteenpäin, kun ternisonnit jäävät odottelemaan kyytiä, mutta kyytiä ei kuulu pahimmillaan kuukausiin. Vasikat kasvavat, paskovat jo sellaisia jöötejä, että saisi yksi henkilö olla puhdistamassa palkkien välejä puhtaiksi koko ajan.

Sitten uudet betonipalkit ja muutama leikki, joka päättyy kaatumiseen ja polveen tulleeseen rikkuun, on kerrassaan lahjakas kasvualusta pöpöille. Siihen eivät enää suihkeet, puhdistus eivätkä aina antibiootitkaan auta.

Kyllähän vasikoiden oloihin joku hankehölmölä voidaan taas perustaa, mutta paras hoito on raha. Kasvattamot laittavat pönkän ovelle kannattamattomana. Vasikoiden surkea hintakaan ei paljon kannusta eläinlääkäriä soittamaan, vaan tarjotaan mieluummin edullisempaa tikkakoskelaista.

Iglukasvatus ulkona on saanut paljon myönteistä palautetta nimenomaan vasikoiden terveyden paranemisessa, mutta kynnys on korkea lähteä pakkasella ulos hoitamaan lypsyn jälkeen tissiliivit märkinä vasikoita.

Ja varmasti kaikille maitotilallisille joka killinki on elintärkeä. Maidontuottajille jokainen elämä on ainutkertainen ja tärkeä!

Sirpa Lukkari
Vuokatti

Kurjat EU-hinnat

Laskinpa, että jos sonnista sais saman kilohinnan kuin ennen vuotta -95, niin tukia ei tarttis ja enemmän jäis tuloa.

"Ennen paremmin"

Pakulla ostoksille

Nyt suuntaa jatkossa kyl tän isännän paku kohti Viroa olutta ostamaan. Loppuu se kaupan ja valtion tukeminen. Saa kataiset haistaa pitkän ohramaltaan!

Ei nimimerkkiä

Kulutuksen hinta

Eero Heinäluoma (SAK:n mies) ilmoitti ammattiliittojen(sa) halulla kuluttavan Suomen taloutta kuntoon, kun saa ensin lisää palkkaa ja veron alennuksia.

Ei nimimerkkiä

Jääräpää-Hannalle

Hyvä Satakunnan jääräpää Hanna Salonen (MT 19.7.), tääl toinen samanlainen. En anna navigaattorin tyhmistää itseäni, haluan pysyä kartalla ja tietää missä mennään!

Ei nimimerkkiä

Soinille lukemista

Kannattaisi Timo Soinin lukea Niklas Holmbergin (MT 22.7.) mainio kirjoitus EU:sta ja eurosta eroamisen koukeroista.

Meuhkaisi ehkä vähemmän

Sukupuolista vielä...

Lypsetäänkö teillä päin naarasvai urosnautoja?

Ei nimimerkkiä

Lama

Lomarahat, pekkaset ja taantuma? Entäs Mooses ja Osmo: eläkeleikkaukset v. 1996? Nyt talous nousuun, kun maksetaan lopultakin luvatut eläkkeet!

Uhri

VIERASKOLUMNI

Todellisia biotalous-tekoja tarvitaan

Euroopan parlamentti on jo hiljentynyt kesälomille, mutta vipinää riitti ihan viime metreille saakka.

Koko kevään yksi merkittävimmistä lainsäädäntöhankkeista on ollut biopolttoainelainsäädännön uudistaminen. Biopolttoaineiden todelliset ilmastovaikutukset ja varsinkin niiden vaikutus maankäytön muutokseen ja globaaliin ruokaturvaan ovat olleet kuumia keskustelunaiheita jo pitkään.

Kysymys, voiko ruokaa laittaa tankkiin, on tärkeä, sillä biopolttoainepolitiikalla on ollut merkittävä vaikutus maailman ruokamarkkinoihin.

Olen vaikuttanut lainsäädännön valmistelussa aluekehitysvaliokunnassa, ja lausuntoni hyväksyttiin kesäkuussa.

Politiikan on otettava reipas askel kehittyneiden biopolttoaineiden suuntaan.

Kestävät ja ilmastoystävälliset raaka-aineet, kuten metsäteollisuuden sivuvirrat ja hakkuutähteet, ovat tulevaisuuden polttoaineiden raaka-aineita. Omassa lausunnossani puupohjaisille polttoaineille onkin laaja tuki.

Aluekehitysvaliokunta ymmärtää, kuinka paljon kasvupotentiaalia kehittyneillä biopolttoaineilla on.

Kaikki eivät kuitenkaan ymmärrä. Koko keskustelu on ajautunut väärille raiteille. Kun lainsäädännön alkuperäinen tarkoitus on ollut puuttua pellolla kasvavien biopolttoaineiden huonoihin ympäristövaikutuksiin ja edistää kehittyneiden biopolttoaineiden tuotantoa, keskustelujen painopiste on siirtynyt yhä enemmän aivan muualle.

Pettymyksekseni parlamentin ympäristövaliokunta päätyi esittämään monimutkaisia lisäkestävyyskriteerejä ja byrokraattisia varmennusjärjestelmiä puupolttoaineille. Tämä voi tarkoittaa sitä, että näiden ilmastoystävällisten ja kehittyneempien biopolttoaineiden tuotanto voi kangerrella, koska kotimaista raaka-ainetta ei välttämättä ole helposti saatavilla.

Itse näen, että uuden sukupolven biopolttoaineiden kehittäminen ja tuotanto tarvitsevat vahvan tuen. Erilaisia kannustinjärjestelmiä tarvitaan, jotta tuotanto pääsee kunnolla käyntiin.

En aivan ymmärrä ympäristövaliokunnan kantaa. Ilmeisesti joidenkin mielestä tavallisen fossiilisen polttoaineen käyttö on hyväksytympää. Hyvin ristiriitaisia ovat puheet, kun toisaalta halutaan tukea biotaloutta mutta samalla vaikeuttaa kestävien raaka-aineiden käyttöä. Eurooppalaisen biotalouden kasvu tukehdutetaan näin jo alkumetreillä.

Hanskoja ei kuitenkaan kannata vielä lyödä tiskiin, sillä työ jatkuu. Seuraavaksi on vuorossa parlamentin täysistuntoäänestys ja muutoksia on luvassa. Aluekehitysvaliokunnan lisäksi moni muukin parlamentin valiokunta on pettynyt ympäristövaliokunnan tulokseen.

Biopolttoainelainsäädännön uudistaminen on ollut taas osoitus siitä, kuinka moni haluaisi puuttua jäsenmaiden harjoittamaan metsäpolitiikkaan. Kun Euroopan unionin yhteistä metsäpolitiikkaa ei ole, tehdään metsäpolitiikkaa niin kutsutusti "keittiön kautta" juuri tällaisten metsiin liittyvien lainsäädäntökokonaisuuksien avulla.

Suomen on syytä pitää entistä tarkemmin varansa ja vaikutettava, että politiikka on johdonmukaista ja jäsenmaalähtöistä. Biotalous on Suomen ja koko Euroopan kasvun avain.

RIIKKA PAKARINEN
on europarlamentaarikko (kesk.).

riikka.pakarinen@europarl.europa.eu

Viekää lapset luontoon

Nyt on kesä parhaimmillaan ja myös luonto. Vanhemmat viekää ihmeessä lapsenne mahdollisimman paljon luonnon keskelle ja opastakaa heitä, mitä luonto sisältää. Näin herätätte lapsessanne rakkauden luontoa kohtaan, ja se on sitten pysyvä ominaisuus.

Isän tai äidin kanssa koetut luontokokemukset ovat koko loppuelämän inspiroivia voimia. Ne ovat ikimuistoisia. Niitä on sitten vanhana mukava muistella.

Tämän kirjoittaja ei koskaan unohda lapsena isän kanssa tekemiään metsävaelluksia. Isällä oli aina mielenkiintoista kerrottavaa luonnon yksityiskohdista. Nämä lapsuuden kokemukset ovat antaneet perustan, että olen koko elämäni ollut kiinnostunut luonnosta.

Juhani Vuorinen
Tampere

JOEL ROSENBERG

Lapsissamme on tulevaisuus. Juhani Vuorinen kehottaa viemään heitä luontoretkelle, Jaana Uolamo ottamaan syliin ja osoittamaan rakkautta.

Lapsi tarvitsee rakkautta voidakseen hyvin

Tänä päivänä monilla lapsilla on paha olla. Yhteiskunnan kehityksen myötä ihminen on jäänyt tunteidensa kanssa yksin. Kaksi asiaa hallitsee elämänmenoa: raha ja itsekkyys.

On hyvin tavallista nykymaailmassa, että jo pienet lapset voivat huonosti ja heidät leimataan syrjäytyneiksi, epäsosiaalisiksi, huonosti käyttäytyviksi tai häiriköiksi, vaikka kyseessä on mitä suurimmassa määrin herkän lapsen yrityksistä selviytyä maailmassa, jossa rakkaus puuttuu.

Tämän päivän lapset oppivat, kuinka ilmaista vihaa, kärsimättömyyttä ja kateutta – siis kuinka ilmaista tunteita, jotka auttavat heitä saamaan tahtonsa läpi – mutta he eivät opi rakastamaan. On kuin monet ihmiset olisivat unohtaneet, kuinka rakastetaan.

Ihmiset tukahduttavat rakkauden, ja tämä rakkauden puute näkyy yhteiskunnassamme monin tavoin. Se on vahingoniloa, pahan puhumista ja juorujen levittämistä, tai sitä, että arvostelee tai käyttäytyy kärsimättömästi ja turhautuneesti muita kohtaan.

Lapsille täytyy näyttää, että on hyväksyttävää rakastaa, ja se tulisi osoittaa sekä kotona että laajemmassa yhteisössä. Lapset oppivat hyvin paljon esimerkistä. Pienet eleet – käden hellä kosketus, vanhemmat halaamassa toisiaan kotiin tullessaan – ovat hyvin tärkeitä.

Pienet rakkaudenosoitukset voivat olla hyvin yksinkertaisia ja silti hyvin merkityksellisiä. Lapset tarkkailevat huolellisesti rakkauden merkkejä, ja kun he näkevät niitä, myös he tuntevat rakkautta. Rakkaus on elämän suurin voima.

Rakkaus on voima, joka kykenee parantamaan jokaisen ihmisen. Rakkaus pystyy poistamaan kaikki esteet, joita ihminen rakentaa suojakseen. Vain rakkaus on merkittävä asia elämässä, vain ne hetket, jolloin antaa ja saa rakkautta, ovat niitä hetkiä, jolloin voi olla onnellinen.

Rakkaus voi muuttaa ihmisiä ja asioita suuresti – se muuttaa maailmaa. Lapset ovat tulevaisuus, joten on ensisijaisen tärkeää opettaa lapsille rakkautta sekä näyttämällä heille esimerkkiä, että puhumalla rakkauden tärkeydestä.

Lapset ovat kaikkien vastuulla, vaikka vanhemmilla on ensisijainen vastuu. Kun jokainen lasten elämässä oleva aikuinen kohtelee lapsia rakastavasti, jokainen tuntee myös itse enemmän rakkautta.

Jokainen ihminen tarvitsee rakkautta jokaisessa elämänvaiheessa. Kun joku, vaikka aivan vieras ihminen osoittaa lapselle rakkautta, se herättää lapsessa rakkauden ja vahvistaa häntä. Rakkauden mahdollisuus on rajaton; jokainen ihminen kykenee rakastamaan ja ottamaan rakkautta vastaan.

Se, että rakastaa yhtä ihmistä, ei tarkoita, että olisi vähemmän annettavaa jollekin toiselle. Kaikkia voi rakastaa ja kaikki ansaitsevat rakkauden, huolimatta siitä, kuinka he ovat aiemmin toimineet. Rakkaus herättää myötätuntoa ja auttaa ojentamaan auttavan käden.

Tämä rakkauden kallisarvoinen lahja on jokaisessa ihmisessä.

Maailmassa on paljon ihmisiä, joita on halattu vain harvoin. Moni on lapsena jäänyt paitsi vanhempiensa halauksia. Tilanne paranee, kun isät ja äidit osoittavat lapsilleen rakkautta.

Vanhempi on lapsen syli, jonka tulee olla saatavilla, antaa lapselle tilaisuuksia tulla lähelle. Vanhempien on tärkeä olla saatavilla tässä tehokkaassa suoriutumisen ajassa.

Vanhempi opettaa silloin lapsiaan rakastamaan, antaa rakkauden kasvaa niin, että lapsi osaa lähestyä muita ihmisiä myötätuntoisesti. Se lähtee pienistä asioista: hymystä, ystävällisestä sanasta, halauksesta. Jokainen voi täyttää elämänsä rakkaudella ja myötätunnolla.

Jaana Uolamo
Akaa

Marjat talteen kotimaisin voimin

Muutama vuosi sitten oli erinomainen puolukkavuosi. Meikäläiseenkin iski ahneus, kunnon kohotuksen lisäksi oli aikomus hankkia lisäpennosia pieneen eläkkeeseen. Ensimmäinen myyntireissu onnistuikin.

Toisella kertaa meitä iso joukko, suuri osa eläkeläisiä, odotteli turhaan ostajaa. Vihdoin tuli tieto, että paikat ovat täynnä eikä laatikoita ole. Kun en halunnut tehdä niin sanottuja "ranskalaisia" (kaataa marjoja maantielle) enkä viedä niitä kaatopaikalle, aloin syöttää niitä naapurin emakoille.

Hyvällä ruokahalulla söivät, saivat vissiin hienoja flavonoideja. Vähitellen tuli tieto, että laatikot oli viety pohjoisemmaksi ulkomaisten poimijoiden tarpeisiin.

Aloin hyvin ymmärtää suomalaisten penseää suhtautumista ulkomaisen työvoiman tuontiin. Kyllä meillä ison

aikaa vielä löytyy marjojen poimijoita omasta takaa. Silloin kun marjoja on.

Ja se on puppua, että marjoja mätänee metsiin. Ne ovat silloin "nollarajan" takana, tiettömien metsien ja soiden tuolla puolen. Pitäähän karhujenkin jotain saada.

Onneksi viime vuosina 4H-kerho on hoitanut marjakaupan, kiitos meidän 4H-neuvojalle. Emme isoon aikaan tänne tarvitse ulkomaisia poimijoita. Tunnen useita reippaita miehiä (eläkeläisiä ja työttömiä) ja reippaita naisia, jotka näin hoitavat kuntoaan.

Muutamat emännät aamu- ja iltakarjanhoitotöiden lomassa käyvät ämpäreineen metsässä. Muutamat mummot lasten kaitsimisen lisäksi ehtivät metsäänkin. Ja löytyy niitä vielä nuorempiakin ennen kuin koulut alkavat.

Ja kun tämä vanhempi ikäluokka hellittää, tulossa ovat niin sanotut suuret ikäluokat, jotka osaavat ottaa marjankin maasta.

Ja ei yhtään haittaa, vaikka 4H-järjestö laajentaisi hiukan "keppiheppa"puolelta hyötypuolellekin. Naapurin tytöt hankkivat mansikkamaalla itselleen polkupyörät jokin vuosi sitten.

Takavuosina eräs mansikkakonsulentti sanoi, ettei mikään voita näppäryydessä 12–15-vuotiasta tyttöstä. Annetaan mahdollisuus niille nuorille, joilla on intoa.

"Ämmä"
Keski-Pohjanmaalta

Katainen ja Urpilainen syövät pöydästäsi

Vanhaa vaalimainosta mukaillen Suomi ministerien Katainen ja Urpilainen johdolla ruokkii EU:ta meidän jokaisen suomalaisen pöydästä.

Eurostatin viimeisimmän tilaston mukaan euroalue velkaantui tammi–maaliskuussa bruttokansantuotteeseen suhteutettuna 92,2 prosenttiin loka–maaliskuun 90,6 prosentista. Suunta on sama kuin se on viime vuodet ollut.

Kuinka kauan edelleen olemme valmiit katsomaan sivusta tätä taloutemme ja entisen hyvinvointimme romuttamista? Odotammeko tyynesti seuraaviin vaaleihin vai olisiko jo aika vaihtaa hallitusta? Niin tehdään sivistyneissä kansanvaltaisissa maissa, kun hallitus on menettänyt toimintakykynsä.

EU:n ja euron kannattajien pelottelu- ja propagandamylly sai Maaseudun Tulevaisuus

> EU:n ja euron kannattajien pelottelu- ja propagandamylly väittää, ettei eurosta eroaminen ole helppoa.«
>
> **ARI HYVÖNEN**

-lehden kirjoittamaan, että eurosta eroaminen ei ole helppoa. Eroaminen muka pitäisi käsitellä ja hyväksyttää EU:ssa ja vielä kahdenkeskisesti kaikissa euromaissa.

Tämähän ei pidä paikkaansa. Riittää kun Suomi itsenäisenä valtiona ilmoittaa, että emme enää kuulu euroon. Vai, ministerit Katainen ja Urpilainen, emmekö ole enää itsenäinen valtio?

Ari Hyvönen
Kouvola

HUIDUNPERÄ

Kuningaskunnalla olisi kohta 95-vuotisjuhlat

Molempien maailmansotien raskaiden kokemusten jälkeen me eurooppalaiset olemme toistaiseksi ja pitkään eläneet rauhantilassa. Maanosassamme on siten ehditty tehdä lähes seitsemän vuosikymmentä rauhanomaista historiaa. Muistettakoon kuitenkin poikkeus: Balkanin alueella 1990-luvulla käydyt raa'at etniset sodat.

Meitä suomalaisia kiinnostavat varsinkin lähinaapurimme Pohjoismaat ja Venäjä ynnä kauppa- ja kulttuurisuhteemme niihin. Erityisesti kiinnostavat pohjoismaiset kuningaskunnat, joiden joukossa olemme Islannin kanssa ainoana tasavaltana.

Toisaalta on syytä muistaa omaa historiaamme. Tulevan lokakuun 9. päivä tulee kuluneeksi 95 vuotta siitä, kun eduskuntamme äänesti tasavallaksi jo julistetun maamme kuningasvallaksi.

Eduskunnan voimasuhteet olivat tuolloin, juuri käydyn kovan sisällissota- ja vapaussodan jälkeen, erikoiset. Eduskunta kokoontui tynkänä. Sen 92 vasemmistolaisesta edustajasta lähes puolet oli paennut Venäjälle, toinen puoli oli vankina omassa maassaan. Eduskunta kokoontui siten ensin 84 edustajan voimin, sittemmin 111 edustajan suuruisena. Kun eduskunta nyt joutui äänestämään valtiomuodostaan, istunnossa oli 64 kuningas- ja vain 41 tasavaltalaismielistä. Äänestyksen hävinneet tasavaltalaiset muodostuivat yhdestä sosialidemokraatista, maalaisliittolaisista sekä nuorsuomalaisista.

Vielä vuoden 1918 alussa ei ollut puhuttu kuningasvallasta. Sota sai osan kansalaisista valtionhoitaja Svinhufvudia ja senaatin päämiestä Paasikiveä myöten epäilemään tasavallan selviytymisen mahdollisuuksia. Samalla suomenruotsalaiset pääomapiirit toimivat monarkistien tukijoina.

Kuningasvaltaa ajavat muistuttivat mieliin, että Suomea sitoi edelleen vuoden 1772 monarkistinen hallitusmuoto. Vedottiin siihenkin, että Saksan kuningas ja asevoimat loivat valtion turvallisuustakeet.

Syntyikin melkoinen taistelu, kun suuri osa maan lehdistöstä siirtyi ostojen kautta monarkisteille. Niin ollen vielä kesäkuussa 1918 maassa ilmestyi 42 tasavaltalaista ja 22 kuningasmielistä sanomalehteä, mutta jo lokakuussa kuningasmielisten lehtien osuus oli noussut 40:een tasavaltalaislehdistön kustannuksella.

Tasavallan lipunkantajia olivat maalaisliiton ja nuorsuomalaisten lehdet, maakunnista varsinkin Pohjanmaa ja Karjala. Monarkiaa taas kannattivat Satakunnan ja vanhasuomalaisen puolueen lehdet.

Helsingissä, niin kerrotaan, tasavaltalaisten asema olisi ollut kestämätön ilman nuorsuomalaisen Eero Erkon Helsingin Sanomia. Muut pääkaupunkilehdet nimittäin huusivat kaksikielisesti taivasta antamaan maalle kuninkaan, kirjoitti ajan historioitsija Helsingin silloisesta tilanteesta.

Monarkistimme olivat pyytäneet Saksan keisarilta tämän perillistä kuninkaaksemme ja saivatkin tämän lankomiehen, Friedrich Karlin ehdokkaaksi. Kuningasehdokkaalle alettiin välittömästi opettaa suomen kieltä.

Omille eli Paasikivelle ja E.N. Setälälle suunniteltiin kreivikuntia ja muun muassa kirjailija Maila Talviolle hovirouvan asemaa.

Svinhufvud myös valmisteli saksalaiskenraalien kanssa maiden välistä sotilasliittoa: sata saksalaisupseeria ryhtyi perustamaan Suomelle puolustusvoimia.

Kansainvälinen sotatilanne muuttui kuitenkin dramaattisesti. Lokakuun alussa Saksa pyysi aselepoa. Kuukautta myöhemmin keisarikunnasta oli tullut tasavalta. Saksalaisjoukot, jotka olivat vapauttamassa Helsinkiä 1918, poistuivat maastamme.

Perin suuri muutos tapahtui, kun eduskunta 1919 hyväksyi uuden hallitusmuotoesityksen ja valitsi uuden tasavallan ensimmäiseksi presidentiksi K.J. Ståhlbergin.

Kuningastarinalla on ollut erikoinen jatko. Kuninkaaksi aiotun Karl Friedrichin poika Wolfgang, kruununperijä, saapui jatkosodan aikaan Lappiin saksalaisjoukkojen mukana ja sai vastaanottaa Mannerheimin ojentamana maamme vapaudenristin.

Mitalin saaja kuulemma tiesi, että ojentaja oli 1918 välittänyt hänen isälleen tulokiellon Suomeen. Mannerheim taas tiesi, kuka saaja oli sukujaan, mutta ei ilmeelläkään puuttunut asiaan.

Nykyinen kertoja oli Saksan ruhtinassuvun jäsen, perintölinnassa suurta hotelliyritystä johtava toimitusjohtaja. Kiintoisaa on, että hänen kuulijanaan oli meikäläinen diplomaattimme Anders Hulden. Hän kirjoitti asiasta teoksen Kuningasseikkailu Suomessa 1918. Se ilmestyi tapahtumien 80-vuotismerkeissä 1998.

Saksa ja Suomi ovat kokeneet yhteistä historiaa. Sitä on ollut esimerkiksi jääkäriliikkeemme. Saksassa vuodesta 1914 lähtien koulutetuilla nuorilla jääkäreillä oli ratkaiseva merkitys maamme vapaussodassa 1918.

Niin tuli Huidunperällä käsitellyksi osa pitkästä Suomen ja Saksan yhteishistoriasta.

"Vaan mihin teiltä unohtui Luther", Kylä-Huinala kysyi päätökseksi.

HEIKINTYTÄR